

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

ENVEJA.

Axò eran dues amigues que se tractavan com à germanes. Sempre que podian estavan plegades. Allà ahont ne veyan una, hey veyan s'altra. Tots es secrets mútuament s'esplicavan. Amb una paraula, eran com à dues ànimes dins un còs.

Una tenia fama de molt guapa, y en veritat heu era; y per aquest motiu era també vanidosa. S'altre sense essè tant bella era agradosa; y lo que més l'adornava era es tení un caràcte franch y candorós.

N'Elena, (qu'axí nomia sa primera), se creya que tots ets homos en veurerla amb aquells cabeyes tant rossos, amb aquells uys blaus, amb aquella cara que feya enveja à sa neu y à ses ròses purpures de blanca y sonrosada qu'era, havian de quedá rendits d'anamorament per ella.

N'Enriqueta, (qu'aquest era es nòm de s'altre), pensava lo contrari. Creya no tení cap mèrit d'hermosura per agrada à n'ets homos, y sòls se cuydava d'essè virtuosa, senzilla y amable amb tothom; esperant que per aquest camí arribaria à essè felís.

Aquestes pensaments eran ets únichs que no se comunicavan ses dues amigues. En quant à tots ets altres no hey havia secrets entre elles, y n'Elena que se considerava superiò à n'Enriqueta, prenia sa bona amistat d'aquesta com una adoració ó sumisió à sa séua preponderancia en qualidats físiques personals, y sa séua humilitat com un regoneixament d'inferioritat.

Succehí qu'un dia, un jove guapo, bon atlòt y de mitjana fortuna, vé n'Enriqueta y s'enamorá d'ella.

En Jaume aprofitá sa primera ocasió que tengué per declararli es séu amor y per dí à n'Enriqueta que sa séua vista li havia ferit es cò, y li havia inspirat una vertadera estimació. Ella li acceptá aquest amor tota gojosa, jurant correspondrerli fins à la mòrt.

Lo que simpatisaren En Jaume y

n'Enriqueta no vos ho poreu figurá. Ella l'estimava amb aquell amor puríssim que sòls sòlen sentí algunes ànimes privilegiades; sense mirá s'interés, sense sentí vanidat per veure lluhí à n'es séu costat un homo que molt bé podian dí qu'era un bon partit per ella. Rès d'axò: ella estimava y sentia de cada dia creixe aquell amor, y com à ferida per sa ciència de Deu axecava es séu esperit à un cèl d'eternes armonies. En Jaume estava posehit d'iguals sentiments.

N'Elena com vos podeu pensá, mirava amb uys d'enveja aquestes relacions. ¡Còm! ¡Ella qu'era tant guapa havia d'está sense enamorat! ¡y essè postergada à sa séua amiga! Una espina de sa més refinada enveja l'atravessá à n'es séu còr vanitós; però heu disimulá. Demostrava à n'Enriqueta que tenia una gran alegria de sa séua ventura, però s'anava separant des séu tracto à poch à poch y posava per escusa que n'Enriqueta en tení En Jaume ja no feya cas d'ella, ni de ningú.

—T'estim com abans, (li deya aquesta plèna de bona fè.) ¿Per què no has de vení com venies? ¿Per què no has d'essè com eres?

Però n'Elena duya altres idèes y seguia separantse més de cada dia.

Amb axò passá casi un any y es dos enamorats ja comensavan à parlá de casá.

Es pares d'una y altre part estavan molt conformes amb aquesta unió. Ningú hey trobava rès que dí, més que n'Elena; y havia ja arribada s'hora en que s'esperit des mal valentsè de sa séua enveja hey havia de posarhi sa séua cuyrada, com solem dí.

Un dia En Jaume trobá n'Elena à caunes amigues séues y després de canviá es compliments de costum aquesta li digué:

—¿Diuen que vos casau tan prest?

—Si Deu heu vòl.

—Ha estada molt venturosa n'Enriqueta.

—Ella s'ho mareix per lo bona qu'es.

—¿Bona? (replicá n'Elena entre dents fent un visatge desdeñós), tothom es hò quant no se saben ses séues magarrufes.

Quant En Jaume sentí aquestes paraules quedá com à picat per un animal verinós.

—¿Que vòls dí! ¿Saps per ventura alguna cosa de n'Enriqueta que no sia digne d'ella, ni de mí?

—Si la sabés no la diria, (contestá), perque un homo enamorat com tú tan mateix no heu creuria.

En Jaume, cada vegada més picat per s'interés de sèbre, l'instava més y més. N'Elena à la fi li va dí:

—Ydò, si heu vòls sèbre heu sabrás, però ja veus qu'aquí no es el lloch apropiat per parlá d'aquestes còses. Vina à ca-méua y allà t'ho diré.

—D'aquí una hora hey seré.

Y despedintse d'aquella casa se'n aná à corre carrés sense sèbre qu'es feya. Es temps li pareixia que no passava. ¡Quin' hora més llarga va trobá! A la fi arriba aquell desitjat instant.

No vos vuy contá una per una ses mentides y ses calumnies que s'inventá aquella mala amiga per denigrá à n'En Jaume sa séua pòbre atlòta. Aquell infelís estava com un estorat.

—Però, Deu méu! ¡com pòt essè axò si n'Enriqueta es un àngel!

—Ydò, casat tú com àngel y després la trobarás com à dona.

—Però, diguem: ¿com saps tú aquestes còses? Tal vegada es una calumnia que li pòsan.

—Si jò no heu sabés de bona tinta, no t'hauria donat aquest avis. Quant el te don, es perque després no pugues dir-me: «Tú heu sabias y no m'avisares.»

—¿Jò que la creya tan bona! ¡Infame! ¡Enganarme d'aquesta manera!

Y el pòbre Jaume, sense sèbre qu'es deya ni qu'es feya partí de ca n'Elena, diguent en si mateix.

—Vatx à veurerla per darrera vegada per dirli qu'es... ¡Ah! no u vuy dí. No té perdó de Deu. ¡Oh! ¡y que som de desgraciats! ¡Jò que tant y tant l'estimava!

Murmurant aquestes frases arriba à ca s'atlòta. Amb sa cara trastornada y amb sos uys esbadallats pareixia un lòco.

—¡Infame! (digué al punt que la vé.) ¡Infame! ¡falsa! ¡no tens perdó de Déu! ¡Enganarme d'aquest mòdo!

Y es posa a plorà com un n. n.
Podeu pensà n' Enriqueta que tenia
sa conciença ben neta, qui n' esglay
pengué quant senti axc

—Jaure, ¿qu'es que tens? ¿qu'he fét jò
pe d'ime aquestes paraules que m' dius?

Ja pòbe atlòta cada vegada més ad-
mada i o comprenia es vertadé sentit
a aquestes esclamacions.

—¿De que te quèxes? Jò no crech
havè fa'tat en lo més mínim a n' es téu
amor Jò des que te vatx jurá estimartè
re sé si existexan altres homos y tots es
méus pensaments solament son per tú.

—¡Calla! ¡Calla! No mentis més; (va
di En Jaure.)

Y fur'ls com un homo desesperat con-
ta a sa pòbre atlòta totes aquelles patra-
ñes y felon'es que n' Elena s' havia in-
ventades

N' Enr queta quant sentí aquell enfi-
lay de calumn'es y mentides sa pena li
estrengué es còr y perdé es sentits.

En Jaure sense volé sobre rès més,
lutzant entre s' amor y s' òdi, partí ju-
rant no mirá may més a sa que fins ara
lav a estat es delicies des séu còr.

No vos vuy contá una per una ses
desd'txes que sobrevengueran a n' aque-
lla bèra Enriqueta. Sòls vos diré que
a' aque t fet perdé notablement sa salut
y le pa Java es dies sempre plorant.

¡Jaume! ¡Jaume! (solia di moltes ve-
gades. Lo que me sap més greu es que
n' e tengas per culpable. ¡Verge Santis-
s'ra ro'm dexeu morí qu' En Jaume no
lava v'ist sa méua inocència!

En quant a n' Elena, vos diré qu' es
remordiments no la dexavan viure quant
veya que per sa malahida enveja y per
un pur capritxo havia causat tantes des-
d'txes

Amb axò passá poch més d' un any. Un
d'a n' Elena se sentí malalta y creguent
en es principi que no seria rès, la cosa
se fé seria en termes qu' es metges des-
confiavan de salvarli la vida. Però, gra-
cies a n' ets esforsos de sa ciència y amb
s' ajuda de Deu se salvá; més de resul-
tes d' aquesta malaltia quedá casi cèga.

Còm ella se trobá d' aquella manera
comensa a pensá seriament amb so mal
qu' l' avia fé Cregué qu' aquella cegue-
ra era un castich de Deu, y arrepenitida
y plena de remordiments resolgué com-
pondre sa séua conciença. Amb aquest
motiu envia a demana En Jaume. El
pòbre recusava es tení una entrevista
amb sa que tants y tants de trastorns
havia causat a n' es séu esperit, tement
que li tornaria renová ses nafres. Però
se revestí de valor quant vé que n' Ele-
na li suplicava amb tanta d' eficacia que
desitjava parlá amb éll.

Tampoch vos contaré es pormenors
d' aquesta entrevista, perque sa méua
ploma no sabria expressá sa gran sor-
presa qu' esperimentá En Jaume quant
sentí n' Elena que li deya plorant que
per un capritxo havia calumniat a sa
inocent Enriqueta.

—Perdonem per amor de Deu, (deya
aquella desdixada.) Perdonem y no di-
gues a ningú sa méua felonía. Mira en-
cara es temps de que podeu essè felisos.
N' Enriqueta es bona. ¡Ay! ¡Quantes llá-
grimes li ha ocasionat sa méua enveja!

En Jaume fòra de si partí correns a ca
aquella que may havia pogut olvidá y al
punt que la vèu s' ajonoya baix d' ella,
li pren ses mans y amb un mar de llá-
grimes que corrian per sa séua cara.

—Perdó! perdó! (deya tartamudetjant.)

Ara figura vos sa gran sorpresa d' a-
quella pòbre atlòta. Se cregué molt bé
qu' En Jaume havia perdut es judici y
pensava que segurament l' anava a malá.

—No tengas pò, (li deya aquest.) He
vengut perque sies ditxosa. Perdona es
mal que t' ha causat s' havé donat crè-
dit a una calúnnia. Però ets inocent,
ets un ángel y has d' essè méua.

Ses llágrimes d' un y altre se confon-
gueran y s' enamorada Enriqueta alsant
ets uys a n' el Cèl, esclamava:

—Deu méu! Ja m' puch morí ara qu' En
Jaume ha pogut veure sa méua inocència.

No vos vuy contá lo que durá s' en-
trevista d' aquests dos enamorats. Sòls
vos diré que va essè molt llarga y de
gran interés. Quant se separaren esta-
van més enamorats que may.

Un mes després d' havé passat aques-
ta escena, dins una capella consagrada
a la Mare d' els Desamparats, En Jaume
dava sa má d' espòs a sa séua adorada
Enriqueta. Sa més pura alegria brillava
a n' ets uys d' aquella modesta criatura.

—¡Que hò que sou, Jesús méu! (deya
gojosa.) De quin mètode demostrau prest
ó tart que no dexau desamparats a n' a-
quells qu' en Vos confian.

Aquells espòs foren modèlo de vir-
tut y del tot ditxosos.

En quant a n' Elena vos diré qu' a la
fi cobrá la vista encara que may hey vé
tant còm abans y qu' apesá des séus ca-
beys rossos ets séus uys blaus y sa finó
des séus colós, se quedá còm sa tia
Juana, que volé di que no s' casá. D' a-
questa manera may va essè felís perque
ja heu diu s' adagi «Tota persona orgu-
llosa ja may pòt essè ditxosa.»

Ja heu haveu vist. S' enveja es mare
de molts de vicis. De sa murmuració,
de sa mentida, de sa calúnnia y de
molts d' altres. ¿Sabeu quina virtut es
es séu quantra-verí? Sa Caritat.

Per axò, per evitá remordiments y al-
tres còses, teniu sempre present aquella
gran máxima que diu: *Estima al pròxim
còm à tu mateix y lo que no vulgues per
tú no 'u vulgues per ningú.* També teniu
present que *Qui vol mal no 'l s' allunya.*

Aquests conseys preniulós y m' en
benehireu. Encara que los vos don una
dòna jove no vos ne fassau cás:

Que no val ménos sa ròsa

Perque dins un test estiga.

Ni val ménos un consey

Perqu' una dòna el vòls diga.

UNA SEUVATGINA.

DESGRACIATS

Ò SIAN EXEMPLES QUE PÒDEN SERVÍ P' ES JOVENT
DEL DIA QU' ESTÀ PER EMPENDRE ES CAMÍ
DE SA DESGRACIA.

Es dols torna amarch à molts.

—Quant era tendre d' edat
Es trabay me va podí;
A mos pares vatx fogí
Y m' vatx vendre per soldat.
Havent cumplit es servici
Quant tenia llibertat,
Vatx cometre un atentat
Per aquell malahit vici.

Y ara, ¡ay de mí! me tròb
A dins funestes presons,
Amb cadenes y grilloas
Esperant un dolent glop.

—¿No sabias malaut
Qu' es pòbre feyna ha de fé,
Y ha de sofrí p' es séu bé
Es trabays amb humildat?

¡Desgraciát!

—¡Aquests Casinos malahits
Que molt que m' han deshonrat,
Després d' haverme plomat
Fins a ses ungles des dits!

Y ara m' enquantr un pòbre
Plé de pena p' ets infants

Que me diuen sent espants:

«¡Donaumos pa, monparet!»

Y quant los sent que m' predican

«¡Donaumos un rolagó!»

¡Ay! me donan tal doló

Qu' a n' es còr puñals m' afican.

—No dexavas may es gat.
Feyes roy per ahont passavas
¡Ah, touto! ¿que te pensavas
No veure es serró acabat?

¡Desgraciát!

—Jò, tanta hacienda tenia
Que per viure me sobrava.
Tant hé estava que m' donava
Tots ets gusts qu' es còs volia.

Mes no me vey assaciat,
Y per més volé avansá
Amb so jòch me vatx posá
Fins que tot hagué volat.

Y ara som còm un catiu
Plé de mal y de llatsèri
Perque vetx que sa misèri
Me menja d' en viu en viu.

—Ets un pòbre ben errat
De contes, y s' ambició
De volé essè gran señó,
Dins un avench t' ha tirat.

¡Desgraciát!

—Un temps jò dreta servava
Sa llum santa de la Fè;
Y vivia tan aple
Que cap disgust me donava.

Vatx aplegá un mal amich
Que m' fé girá. ¡Oh perjudici!
Me dugué de vici en vici,
Y a dins l' Infern ara estich.

De misèria y desunió
Ca-méua ja n' está farta;
Ja tothòm de mí s' aparta
Quant senten sa mala oló.

—T' haguesses ydò aplegat
Amb amichs més bons que tú;
Y haguera estat ben segú
Que no hauries tropessat.
¡Desgraciad!

—Jò me vatx volé casá
Amb una dòna vayvera,
La gent bé 'm deya ella qu' era,
Però rès vatx escoltà.
¡Ay! ¡quin bot tan mal donat!
Sempre amb ella estich en guèrra;
Tot m' ho pillà, tot m' ho esguèrra,
Y m' ho mena abandonat.
Axò no es viure; es está
Dins sa casa del Dimoni.
¡Ay, Creu del meu matrimoni!
Qu' ets de mala d' aguantá!
—¿N' estaves desenganat
Y t' hi volgueses uní?
¿Que te creyes conseguí
Doblegarla? ¡Vas errat!
¡Desgraciad!

—Jò me vatx enmalaltint.
Trenta aïns ja duch per somada,
Y encara no 'm tròb casada,
Y heu volia essé en es vint.
Dins quants de carrés hey ha
Dies de truy me passeitx
Per veure pollos: y en veitx,
Però cap ne puch pescá.
Sinó que 'n veurem á mí
Es fadrins fan alulèya;
Y me diuen tia, fèya.
¡Oh, que molt he de sufrí!
—¡Ah tonta! ¡Que vius d' errada!
¿Vas de mon per casarté?
¿Qui sens honra 't pòt volé?
Visquesses ben retirada.
¡Desgraciada!

—Ses mònges, ¡Vaja una gent!
Es capellans, ¡Bòns comparses!
Sa religió, ¡Quina farsa!
Y es qu' hey creu, ¡Qu' es d' innocent!
El mon y s' hòmo no está
Encara civilisat:
¿Animes? ¡Quin desbarat!
A devall terra tot va.
Es méus Deus son es doblés,
Jò los ador ben de cò;
Ells me donan viure bò;
Y ja no 'n vuy sèbre més.
—¡Oh fiet! ¿Qui t' ha enganat?
Ets un imatge del tot
D' un cavall que pega bot
Y corre uys cluchs, desbocat.
¡Desgraciad!

Vòltros que defòra estau
D' aquest estat horrorós,
¡Alèrta à desgarriarvós!
Qu' es festé seria blau.
¡Es camí del mon engana
Perqu' es ample y espayós!
Però, amichs, dirijivós
P' es camí que Deu mos mana.
Que p' es del mon trobariau
Reclaus y encalladós
Breverds d' en dos en dos
Es segú qu' hey pescariau.
Anant ben encaminats
Prenguem al Deu de la gracia
Que mos apart de desgracia
Y viurem aconhortats.

FEROSTAS.

Reproduhim en aquest número es

CERTÁMEN

que publicarem en es número 117, de
prèmis per l' any 1882, amb algunes
variacions, en vista de s' època en que
está resòlt que se fassan ses

FIRES Y FESTES.

Sa Redacció de L' IGNORANCIA que no
arma canets á la babel-lana; ni prèn ses
còses amb ay, amb ay; ni fá castells en
l' ayre; ni se tira en darrera es seus com-
promissos; ni pèrd ses manades p' es
rostoy; ni deixa per demá lo qu' ha de fé
avuy; ni sòl arribá misses dites; desit-
jant contribuhí à sa celebració de ses
Fires y Festes y considerant qu' es seu
primé *Certámen* fét per vía d' ensay, ha
estat molt concorregut, y que es dever
seu estimulá es joves que se dedican à
s' estudi de ses *Lletres* y de ses *Arts*; ha
resòlt publicá es seu segon CERTÁMEN
baix des siguent Programa:

PREMIS ORDINARIS.

FILOLOGIA.

MITJ' UNSA D' ÒR en péssa, ò sian 12 lliures y
10 diners moneda mallorquina, à s' autò de sa
milló *Mòstra de Diccioniari mallorquí*. Per axò
s' haurán de presentá ben espinzellades tres
paraules, vèus ò termes de ses més notables en
sa nòstra llengua, y es verbs *fer*, *dur* y *anar*,
amb tots es modismes en qu' hey sònán.

LITERATURA.

CINCH ESCUTETS D' ÒR, à s' autò de sa milló
Glòsa satírica quantre sa vèssa y pòch amor
patri des mallorquins.

ARQUITECTURA.

CINCH ESCUTETS D' ÒR, à s' autò des milló
Proyècte de pedestal, per aguantá una faròla,
amb tres grifons y ses séues piqueies, pròpi per
serví de *Font pública* en mitx d' una Plassa ò
eixida d' un pòble de Mallorca. (S' adverteix que
dit pedestal no ha de tení *caracte monumental*
y qu' es seu còst no ha de pujá més amunt de
300 lliures; s' entén: llest y col·locat.)

PREMIS EXTRAORDINARIS.

HISTÒRIA.

UNA PLOMA DE PLATA oferida por un Ignorant
anònim à s' autò de sa milló *Crònica* ressenant,
punt per punt, tot lo fét y succehit à ses *Fires*
y *Festes* celebrades à Palma l' any 1881; espe-
cialment hey haurán de constá es datos, noti-
cias, incidents y demés que no sòlen estampar-
se á ses *Memòries oficials*; acompanyanthí un
raonament sobre sa necessidat y conveniència
d' aquestes *Fires*, ses èpoques, mòdo y circums-
tancies, programes, etc., etc., més apropòsit
perque donin bòn resultat, y tot lo demés que
s' autò crega del cas afagirhí.

Un altre prèmi extraordinari d' una obreta
literaria à sa milló colecció de *Pòrras-Fuyes*
p' es periòdich L' IGNORANCIA.

CONDICIONS.

- 1.ª Tots es trabays han d' essé inèdits y es-
crits en bòn mallorquí.
- 2.ª Es *Proyècte de pedestal, faròla*, etc.,
será delineat amb escala de 4 per 10, y constará
de planta, alsada y ses seccions necessaris.
- 3.ª Dits trabays deurán presentarsé clòsos y
rotulats amb ses seus respectius *lemes*, segons
s' acostuma, á sa *Redacció de L' IGNORANCIA*
abans de dia 1.er de Juriol de 1882.
- 4.ª Es prèmis s' adjudicarán per un Jurat
de Literats y Artistes competents, que serán
elegits y se donarán à conèxa à son degut temps.
- 5.ª Si entre es trabays presentats no n' hi
hagués amb mèrit abastament, se dexarán sens
adjudicá es prèmi ò prèmis oferits. Tot lo pre-
sentat s' entén que se cedeix à n' aquesta *Re-
dacció* qu' heu publicarà ò no heu publicarà en
L' IGNORANCIA segons paré y bòn consej des
Jurat.

ADVERTENCIA.

Si per qualsevòl motiu no se celebrassin *Fi-
res y Festes*, nòltros axí mateix durem envant
aquest *Certámen*, s' entén, si som vius y Deu
heu vòl. Ell don llum y acèrt à n' ets artistes
que vulgan honrarlo.

Acordat à Palma, diada del Naixament de
Maria Vèrge de mil vuycents vuytanta ú.

SA REDACCIÓ.

XEREMIADES.

Allá p' es barri de sa Calatrava hey
ha un lleterero que diu axí, ni més ni
manco:

VENTA. AL, POMEN-
-OR, DE, HARINAS. DEL
PONT (sa marca de fábrica) DINCA

¡Vaja una bòn mòstra d' ortografia!
¿Y s' Autoritat no hey té rès que dí?

* *

Alèrta mosques. Segons diuen sa vo-
rera de mar qu' ha de serví per pren-
derhi bañs saludables y higiènichs à
totes ses persones anèmiques, grasses,
magres, bònnes ó malaltes, torna tení
s' aygo que put y no d' aygo de ròses.

Ja tornarem ballá es *fandango* de l' any
passat; y presenciarem altre vegada lo
que saben fé ses persones engronsades
unes per ses altres.

* *

Ara que venen ses *Fires y Festes* s' A-
juntament podria destiná un des seus
dies à s' inauguració des nòu Depòsit de
Sant Domingo que pareix qu' está llest.

Seria de molt bòn efecte es qu' ara,
qu' encara está buyd, hey posás una ca-
nonada de ferro desde es seu fondo fins

en es brolladó de sa Glorieta; y en haverhi abundancia d'aygo s'hivern en lloch d'enviá aquesta directament a la mar p'es sobrant ferla sortí per aquesta canonada brollant dins sa Glorieta. Els broll podria essè molt notable per lo gruxat y pe s'altari de més de xexanta pams a que se podria axecà, permetent tota casta de jochs d'aygo, lo cual constituhiria un gran adorno a s'entrada de sa població que no costaria cap doblé y que seria hò pe ses flòrs y abres d'aquella Glorieta.

Hem vist un anunci p'es cantons titulat *Confraria des Xòt* que recomanam a tots aquells que pateixan de malincolia, ó qu'una desgracia gròssa los té posats de mal humó. Sabem cert que riuran de gust. Se refereix a un que fa confreres a tant cada setmana. A n'es veure ses Confraries de porcella, sa de s'endiòt, sa des torrons de Nadal, y sa de s'ensaymada des Dijòs Llardé, li ha produhit bons resultats; y ara tracta de fé sa Confraria des xòt per a Pasco.

Promet a n'es qui pagarán 12 cèntims de real cada setmana donarlós 22 tèrres de xòt contanthi ets òssos y es potons. Hey ha parts senceres, hey ha mitges parts de 6 cèntims y fins tres quartes parts de 9.

Aquell que no vulga més que butza, ventresca, lleu ó frexura no pagarà més que la mitat, de mòdo qu'amb 31 reals y dos cèntims qu'haureu pagat en vení Pasco tendreu un poch més de 7 lliures carniceres de *tripes y mondongo*. Axò es una conveniència òrba p'es qui no té doblés. Y encara hey ha qui tracta de desacreditá s'autó d'aquest gran pensament d'economia social.

Ha pensat divinament en col·locá s'oficina ó despatx d'aquesta Confraria dins una fàbrica de ventays, per lo que puga estrevenirse qualque dia si qualcú pren un *sofoco*, poderli espasá s'acalorament a fòrsa d'ayre.

Nòltros li aconseyam que també en fassa una de panades y crespells, que tindrà pressa; y més si pòsa sucursals per la pagesia ahont s'en fan tantes.

Continúa ubèrt per tothom es palco gratis des pont de Jesús per veure fé feyna ets Húngaros y fumá ses Húngares.

Ja n'hi duen d'aram de tota casta. May hauriam cregut qu'hey hagués a Ciutat tantes calderes amb boñy ó forat.

S' Ajuntament té una possessió a fòra pòrta que li trèu poch y li podria trèure molt. Li diuen *Tiradó* y enguañy es pastura.

Allá hey veym posats uns dauets de pedra que còm que vulgan dí que s'hi han projectats varios caminals, però que

no ha passat de projecte, còm s'òl succelhi amb moltes cases pòbres que tot son projectes y no'n passen cap envant.

Creyem que si destinava aquell tròs de terra a jardí de flòrs, en treuria bona renda; perque allà un jardiné hey tendria una bona vivenda per s'abundancia d'aygo qu'hey ha y per lo de passada qu'es pe sa gent que se passetja.

Còm allò está tan pròp de la Rambla serian moltes ses atlòtes qu'hey anirian a comprá ramells.

Ja estaria milló allá es paseitx de ses flòrs que devòra es Teatre, perque podrian triarles a sa mata y comprarles a sa mare d'én viu en viu.

Qu'hey pens qu'heu paga. Nòltros sabem jardinés que no saben ahont establir-se per no trobá un lloch de bones condicions còm ses que té *Tiradó*.

Ses barandes de ferro des pònt de fusta de sa Pòrta de Jesús están en jòli. Es caps de defòra están sense enguixá, y no fora estrañy qu'ets atlòtes que son el reverent Dimòni les fessan botí dins es fòsso.

Ara qu'es poch heu feym avinent, perque qui dega heu recompònga.

COVERBOS.

Un señó que sempre se quexava de qu'es sèus criats menjavan molt, y que per estalviá no los dava ví, un dia entrá a dins sa cunya y los digné:

—¿No'm direu quant acabarán de mòlre es vòstros molins?

Y un d'ells li contestá:

—Estarán estona perque vostè los dona molta d'aygo.

Contan qu'un andritxòl s'en venia a Ciutat ben depressa y que per estalviá ses sabates, les se va trèure, les fermá dins un mocadò, les se penjá a sa colga des calsons y per envant.

A la rimeta s'hi veyá un barco y mirantlosè se distragué, pegá sopegada saltantli mitja ungla des pèu. És doló li fé veure es barco de ben pròp y contemplant sa sanch que li ratjava roy seguit, va dí:

—Si no'm trèch sa sabata l'em rompia. Y tenia rahó.

Dos fematés conversavan a n'es portal d'una taverna. Un havia robat una botella de rosòlis a n'es taverné, y deya a s'altre:

—D'assustat qu'estich sa camia no'n tòca a sa pell.

Y s'altra li contestá:

—P'es mateix motiu es que jò no'n duch de camia.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa primarera es un encant.*

SEMBLANSES.—1. *En que n'hi ha de negres.*

2. *En que té grells.*

3. *En que té panteons.*

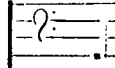

4. *En que té estrelles.*

TRIANGUL.—*Soledat-Soledá-Solet-Soló-Sòl-Sò-S.*

FUGA.....—*Regalo de mónja cortera de xexa.*

ENDEVINAYA.—*Un llum de gas.*

GEROGLIFICH.

¿Que tal? NS 3 T

X.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un pèn a un Catedràtic?
2. ¿Y es ferro-carril a un joch d'ajedrez?
3. ¿Y un cavall ensellat a una vòlta?
4. ¿Y un ase de guixé a un mèstre d'escòla?

UN GERMÀ D'ELL.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es nòm d'un pòble de Mallorca; sa 2.ª, una paraula castellana; sa 3.ª, lo qu'hey ha a Mallorca; sa 4.ª, es nòm d'un que figura en la Sagrada Bíblia; sa 5.ª, un animal, y sa 6.ª, una lletra.

UN FONDAYÉ.

XARADA.

Anava p'es tot un dia
Amb so mèu bot des *dos tres*,
Y còm jò no sé *tres prima*
Amb un poquet més m'aufeh.

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

FUGA DE CONSONANTS.

.I.U.E.. .E.I.A. .E .E.. .A.I.A.

DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Jò som marc de sèt lies
Que son més vèyes que jò;
Sa majó té méus temps
Que ses altres. ¿Qu'es axò?

FEROSTAS.

(Ses solucions dissapte qui té si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. Daley:—Rebut lo sèu. Se posará.
Un Atrècit:—No sé que mos farèm per compondrèlo.
Un Ignorant desenfegnat:—Está molt bé y gracies.
G. R. de Philippeville:—Hem rebut lo sèu y anirèm publicant lo que mos servezca.

22 ABRIL DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.